



zoveel water als dorst
zoveel oor als verhaal
zoveel zon als nacht
zoveel vroeger als nu
zoveel regen als aarde
zoveel ja als nee
zoveel troost als pijn
zoveel golven als zee

zoveel HOOP als nodig
Peter Van Dycke

De engel Gabriël zei tot Maria: 'Wees niet bang, Maria, God heeft je zijn gunst geschonken. Luister, je zult zwanger worden en een zoon baren, en je moet hem Jezus noemen. Hij zal een groot man worden en Zoon van de Allerhoogste worden genoemd.' (Lucas 1, 30-32)

Of Maria nu zo blij was met het onverwachte cadeau dat de engel Gabriël kwam aankondigen? Te vroeg, te vreemd, te plotseling. Als er een engel aan je verschijnt, staat je leven op zijn kop. En toch: zij hoort het nieuws dat ieder Joods meisje het liefste hoort. Zij zal degene zijn die de Messias, redder van de wereld, zal voortbrengen. Geen grotere eer dan de moeder te zijn van een kind dat de wereld recht en vrede zal brengen. En geen opdracht zo moeilijk. Ieder meisje wil Maria spelen in het jaarlijkse kerstspel. Niemand wil Maria op Goede Vrijdag zijn. Deze onverwachte zwangerschap is een hachelijk cadeau. In die dagen zou een meisje in deze omstandigheden, ongehuwd en zwanger, gestenigd zijn. Zij zou de eerste en de laatste niet zijn geweest, ware het niet dat Jozef haar redt door met haar te trouwen. Ze heeft er geen recht op, het valt haar toe. En het zegt alles over Jozef, die hiermee de voortgang van Gods verhaal met mensen veilig stelt. Eer aan Maria, die ja zegt. Eer aan Jozef, die haar redt. Laat het cadeau maar komen

Kees Posthumus

Kerstmis. Een gezin met twee opgroeiende zonen komt op bezoek bij grootmoeder in het woonzorgcentrum. Grootmoeder lijdt aan dementie. Ze verkeert in een andere wereld. Het is niet duidelijk of ze nog iemand van haar kinderen en kleinkinderen herkent. Ze hebben geschenken bij zich: een paar pantoffels, een doos pralines, een kamerjas. Ze besteedt er geen aandacht aan, maar beleeft een intens genoegen aan het verfrommelen van het blinkende inpakpapier. Haar zoon probeert tot haar door te dringen. Hij vertelt over thuis, over de verbouwing van de keuken, over de promotie op zijn werk, over de studieresultaten van de kinderen. Geen teken van herkenning. Na twintig minuten nemen ze afscheid. De kleinzoon van zeventien blijft even achter en geeft de anderen te kennen dat hij er zo aankomt. Hij heeft de hele tijd toegekeken, met een bezorgde blik, vanuit een hoek van de kamer. Hij knielt neer bij zijn grootmoeder, **legt zijn beide handen op haar arm**, en zegt: "Oma, weet je dat dan niet meer? Kerstmis, lang geleden, ik was nog klein en mocht bij je logeren. Samen knipten we sterren voor de kerstboom. Ik stond 's morgens heel vroeg bij je bed om de lichtjes te ontsteken. Weet je nog, oma? We hadden samen zoveel lol." Een warme glimlach verschijnt op haar gezicht. Ze legt haar hand op zijn arm. 'Ja, jongen, nu weet ik het weer.' Zijn warmte en het teruggaan naar vroeger brengt grootmoeder bij haar eigen licht. Ze krijgt weer zicht op haar eigen levensverhaal door het leven. De levens van grootmoeder en kleinzoon raken elkaar weer. De glimlach op hun gezicht weerspiegelt de vreugde van hun weerzien, 'weer zien'.

Manu Keirse

Ik hoop op jou
geliefde mens
al is het wellicht
hopen tegen beter
weten in
omdat je van me
wegvlucht of
me wegduwt
of jezelf verbergt
waarom ben je zo
bang om te worden
wie je kunt zijn
om te tonen
wat je voelt?
Ik hoop op jou
liefdevolle mens
Ik laat je nooit meer los.
Esther Disveld

Blijven we vertellen?

Blijven we het doorvertellen,
dat eeuwenoud
en wereldwijd verhaal?

Het dreigt
wat ondergesneeuwd te geraken
onder de glitter van de lichtjes,
vulling van de kalkoen,
en de omvang van de cadeautjes.

En toch heeft dit verhaal
de geschiedenis bepaald.
Het heeft de wereld veranderd.

Het begon nochtans klein
daar in die godverlaten stal in Bethlehem.

Het waren heel eenvoudige mensen:
een lieve huisvrouw,

la petite bonté van Kerstmis

Het enige wat levendig overeind blijft
is de kleine goedheid
van het dagelijks leven.
Ze is fragiel en voorlopig.
Ze is een goedheid zonder getuigen,
in stilte voltrokken,
bescheiden, zonder triomf.
Ze is gratis en juist daardoor eeuwig.
Het zijn gewone mensen, 'simpele zielen',
die haar verdedigen en ervoor zorgen
dat ze zich telkens weer herpakt,
ook al is ze volstrekt weerloos als een kind
tegenover de machten van het kwaad.
De kleine goedheid kruipt overeind,
zoals een platgetrapt grassprietje
zich weer opricht.
Ze lijkt in onze functionele wereld
misschien wel 'gek'
een 'dwaze goedheid',
maar ze is tegelijk het meest
menselijke in de mens.
Ze wint nooit,
maar wordt ook nooit overwonnen!
naar E. Levinas

een simpele timmerman
en enkele toevallige herders.
En het leek op het eerste gezicht
ook een doodgewoon kind.
Maar in die kribbe
is Gods droom geboren.

Goedheid,
liefde,
vrede,
barmhartigheid,
eerlijkheid,
solidariteit,
verdraagzaamheid,
aandacht voor de minsten
werden er de bestemming
van alle samenleven.

Omdat onze wereld het nodig heeft:
blijf jij het ook doorvertellen?
P. Deltour

Jou, Heer, vragen wij:
laat ons zingen tot de nieuwe mens
die opgroeit uit de hoop,
die in zijn verdriet
toch al zijn verwachtingen voeding geeft,
die vers bloed toedient aan dode aderen,
die vrijheid herbergt achter de tralies.
Jou, Heer, vragen wij:
laat ons zingen tot de nieuwe mens,
die niet berust in zijn ellende;
die zoekt, vraagt, strijdt en denkt;
die weet dat liefde een tastend rondgaan is
waarbij je je onschuld
voor anderen op het spel zet.
Jou, Heer, vragen wij:
laat ons zingen tot de nieuwe mens,
die nooit volledig mens kan zijn,
zolang er mensen zijn
die anderen uit angst onderdrukken.
Mogen zij leren dat vrij zijn geen droom is,
maar een vuur
dat tegen de wind in
ontstoken werd.
Amen.
psalm aan de nieuwe mens, een gebed uit Peru

2020

Opnieuw kruipt
de nieuwe tijd uit de oude.
Opnieuw ontstaat
het licht uit de duisternis
van de korte, donkere dagen.
Opnieuw krijgen
wij een jaar met nieuwe kansen.

Zomaar gratis wordt het ons
in handen gegeven.
Van jongsaf zoeken wij
wat ervan te maken valt.
Ernst en verpozen,
arbeid en rusten:
de slinger zwaait heen en weer,
en de vingers van de tijds klok
wijzen immer verder aan
hoe de tijd alsmaar rijper wordt...

Gelukkige mensen
die alles op tijd
nemen en vinden.
Tijd voor arbeid,
tijd voor spel,
tijd voor rust,
tijd om te spreken
en om te luisteren naar elkaar.
Ook tijd om zomaar
bij elkaar te zijn
in wederzijds vertrouwen
en in samen opgebouwd geluk.

Intussen rijpt in ons hart het leven
als een vrucht
die haar volheid vindt.
Vrede wordt ons deel
en wij danken de Heer.

Dat het zo mag blijven,
altijd blijven.
Zo dromen en zo bidden wij!
Amen.
vrij naar P. de Roeck